

[Annette Just]

synes, det er et flot arbejde, det er slet ikke det; men det skal pilles ud af FN-systemet, for det er efterhånden blevet så bureaukratisk, at der slet ikke er noget, der kan fungere.

Vi kunne gå videre med UNDP. Alle har stået her og sagt: Ih, hvor er det godt, at vi har disse developing programmer, og vi gør en masse for ulandene, men hvem er det, der gør noget for ulandene? Det er et fåtal, og vi lader det store flertal bestemme, hvordan og hvorledes. Det er en fjollet måde at gøre det på. F.eks. i UNDP betaler de nordiske lande $\frac{1}{3}$ af udgifterne. Den lille del af verden, som de nordiske lande rent faktisk repræsenterer, betaler $\frac{1}{3}$ af udviklingsbistanden over FN. Det er forkasteligt. Det er i virkeligheden forkasteligt, at der ikke er nogen andre politikere end mig, der nu tør stille sig op og sige: Jamen venner, det er skruet forkert sammen.

For hvad er det, FN skal dreje sig om? Det er fredsbevarende missioner, det er fact-finding-missioner – det er sådan et dejligt dansk ord, vi har fået ind nu. FN skal kunne gå ud og sige: Hør, der er uro her, hvordan kan vi hjælpe bedst i tide? Det er sikkerhedsproblematik, det er ikke fredsskabende aktioner, men det skal jeg komme tilbage til. Det er det, som FN med alle 184 nationer skal være sammen om: at hjælpe og støtte over hele verden. Det mener jeg burde være alfa og omega for det arbejde, vi skal være med til at lægge i FN.

Når nu overskriften er den fremtidige rolle for FN, så mener jeg i virkeligheden, at Danmark burde gå forrest i at støtte Amerika og sige: Jamen hør, det er den vej! Vi er nødt til at fjerne alt det, der er kommet på i tide og utide, som er fordyrende led hele vejen igennem. Det er jo derfor, vi har den økonomiske situation i FN. Det er jo derfor, at USA er den største skyldner til FN-kassen, simpelt hen fordi de siger: Hvad i alverdens riger og lande! Vi skal nok selv bestemme, hvor vi vil give ulandshjælp. Vi skal nok selv bestemme, hvor vi vil være med til at give miljøstøtte osv. Vi vil ikke trynes af et stort organ på 184 medlemmer, der fortæller os, hvordan vi skal gøre det.

Jeg synes heller ikke, at Danmark skal blive trynet på den måde. Jeg synes, vi skal være stolte af de fredsbevarende styrker, som får tingene til at fungere nogle steder, andre steder knap så godt.

Jeg vil godt drage et område frem, som jeg har lagt mærke til man ikke har talt meget om, og det er den nordlige del af Irak, hvor vi stadig har en hel del FN-soldater til at passe på de kurdiske områder. Det er et af de områder, hvor vi får tilbagemeldinger om, at det fungerer. Det kan blive bedre, og det skulle det meget gerne, for det skulle slet ikke være nødvendigt at have FN-soldater i området for at sikre kurderne deres almindelige menneskerettigheder, men vi får i hvert fald meldinger om, at dér er der noget af det, der fungerer.

Når jeg siger det på den måde, så er det, fordi vi alle sammen ved, at det fungerer knap så godt i Bosnien-Hercegovina. Og hvorfor gør det ikke det? Jo, fordi man fra at være fredsbevarende her gik ind i et område og prøvede at blive fredsskabende. Alle her i salen ved, at jeg har sagt, at der ingen mulighed er for FN-tropper for at se forskel på, om man har relationer til Kroatien, til Serbien eller til den muslimske del, og det viser sig jo også nu, at det netop er dér, problemet er. Man har ikke et reelt fjendebillede, og derfor er der ingen mulighed for de stakkels soldater for at se, hvor det er, man skal sætte ind; man risikerer hele tiden at blive – undskyld udtrykket – skudt ned fra ryggen.

I Somalia er det i hvert fald mit indtryk fra det amerikanske fjernsyn, at det er lykkedes. I meget stor udstrækning er det rent faktisk lykkedes med FN-aktionerne at få mad frem, at få fred i området og at få det til at fungere som et normalområde. Der er desværre et lille område tilbage, hvor en enkelt klanleder sidder og prøver på at gennemtrumfe sin vilje; sådan noget skal ingen tolerere.

Men hvad er det, der gik galt? Er det sammensætningen af FN-styrkerne? Det er der måske noget der tyder på. Når vi sammensætter FN-styrker, ja, så gør vi det af dem, der er villige til at bidrage, hvor de end kommer fra i verden. Hvordan samarbejder amerikanske elitestyrker og pakistanske tropper, som i øvrigt ellers ville være blevet hjemsendt? Jeg tvivler på, at sammensætningen har fungeret helt gnidningsløst. Indtil nu har vi kun hørt rygter om, hvad der egentlig er sket, og vi kan kun vente spændt på de endelige rapporter om, hvornår og hvorfor tingene gik galt.

Vi ved også, at der er andre steder i verden, hvor vi vil blive bedt om at træde til fremover. Jeg tænker her på Palæstina, de områder, der